

Hồi 14

Đối Trá Lẫn Nhau

ột nhiên nghe La Thanh Uy nói:

- Đại ca, nếu lão ta là giả thì lão ta cũng có thể đến với một bộ mặt khác !

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hào quang, chàng gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đại đệ !

La Chấn Vũ tiếp lời:

- Hiền đệ, còn Tiểu Thúy Hồng thì sao ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đã rời Tần Hoài Giang, chẳng biết đi về đâu.

La Chấn Vũ nói:

- Như vậy thì sự hiểm nghi đối với cô ta càng lớn.

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Đúng vậy lão bá, tiểu đệ cũng nghĩ như thế.

La Chấn Vũ trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Hiền đệ vừa rồi khi thuật lại chuyện, người từng nói có vị hồng nhan tri kỷ là Thượng Quan cô nương bị người ta bắt cóc, kỳ hạn là ba tháng phải ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Quả thực là có chuyện này, lão bá !

La Chấn Vũ nói tiếp:

- Vậy ta cho rằng hiền đệ không nên đến Kim Lăng tìm Tiểu Thúy Hồng mà nên tìm tung tích mà cứu Thượng Quan cô nương trước.

La Thanh Uy lại xen vào:

- Phụ thân thật là, chuyện của đại ca làm còn có thể sai được sao ? Nếu Tiểu Thúy Hồng đó là người hạ độc mưu hại đại ca thì từ cô ta tất có thể truy ra tung tích của Thượng Quan cô nương !

La Chấn Vũ ngó người lão nói:

- Không sai, trước mắt chỉ có duy nhất một manh mối này ...- Lão lắc đầu, gượng cười và nói tiếp - Xem ra vi phụ không bằng các người rồi.

Đôi mày điểm sương chột chau lại, lão nói tiếp:

- Nhưng bây giờ Tiểu Thúy Hồng tung tích bất minh, manh mối duy nhất này cũng ...

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:

- Lão bá, không sao, trước mắt tại Kim Lăng còn có một manh mối khác có thể truy tìm !

La Chấn Vũ ngạc nhiên nói:

- Hiền đệ, nói vậy nghĩa là thế nào ?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:

- Tiểu đệ nghe xong câu chuyện giữa lão bá và nghĩa phụ của tiểu đệ thì xúc động tâm linh, sợ dĩ người đó tìm thiên phương bách kế mưu hại tiểu đệ là vì tiểu đệ là nghĩa tử của Đoạn Trường Tâm Thâu Sinh Khách, sợ dĩ đối phương tạo ra câu chuyện Ngọc Thiềm Thừ để hại lão bá là vì lão bá là thân thuộc của Hạ Hầu Nhất Tu. Như vậy có thể nói đây là hành vi của một người, đã là hành vi của một người thì người đó há không đến Kim Lăng để xem tình hình do mưu gian thâm độc của hắn tạo ra ?

La Chấn Vũ vỗ đùi, nói:

- Không sai, không sai, hiền đệ quả nhiên rất cao minh.. - Ngừng một lát, lão nói tiếp
- Chỉ có điều, hiền đệ, nhân vật võ lâm đông như vậy thì người biết là người nào ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Chỉ cần đối phương không biết tiểu đệ chết thì nhất định sẽ có kẻ hở để tìm !

La Chấn Vũ gật đầu, Lão quét mục quang nhìn qua hai bên tả hữu và nói:

- Các người đều nghe rồi nay, tuyệt đối không để chuyện hôm nay truyền ra ngoài !

Lưu mỉm cười nói:

- Điều này còn cần phụ thân dặn dò nữa sao ?

La Chấn Vũ nhìn sang Hạ Hầu Lam rồi nói:

- Hiền đệ, theo người biết thì sinh tiền nghĩa phụ người có kết thâm thù đại hận với ai không ?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

- Điều đó rất khó nói, sau khi gia cảnh ngộ biến thì tính tình của nghĩa phụ cũng thay đổi, do lão ghét ác như thù nên hạ thủ không tránh khỏi quá tàn độc, chỉ cần bọn giang hồ bại hoại lọt vào tay lão thì khó có tên nào sống sót, vì vậy chuyện thù oán nhiều ít thế nào khiến người ta khó có thể phán đoán ...

La Chấn Vũ chau mày nói:

- Vậy thì phiền phức rồi ...

Hạ Hầu Lam tiếp lời:

- Nhưng tiểu diệt cho rằng, chỉ cần tìm được Tiểu Thuyết Hồng, Cuồng hoả thượng hoặc Lam y lão nhân từng cực lực khiêu khích trên Loạn Thạch Sơn thì tất có thể hiểu rõ mọi chuyện !

La Chấn Vũ gật đầu nói:

- Hiền diệt nói không sai, nếu Kim Bán Thiên là giả thì thuật dịch dung của người này quả thật là cao minh vô cùng...

Lão ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Lam và hỏi:

- Hiền diệt có biết, trong đương kim võ lâm có ai tinh thông thuật dịch dung không ?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:

- Ngoài Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm, đương kim võ lâm không có người nào tinh thông thuật dịch dung như vậy !

La Chấn Vũ chau mày nhưng nhất thời không nói gì. Chợt nghe Hạ Hầu Lam hỏi:

- Lão bá và nghĩa phụ của tiểu diệt thâm giao nhiều năm, vậy lão bá có biết nghĩa phụ của tiểu diệt có truyền công phu độc môn Nhất Tàn Chỉ cho người nào khác không ?

La Chấn Vũ trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Nếu có thì người đó tất phải là Kim Ngọc Dung vì hãn và nghĩa phụ của người tri giao như huynh đệ !

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:

- Tên thất phu đó đã chết nhiều năm, đương kim võ lâm ngoài tiểu diệt ra thì tại sao lại còn có người biết thi triển công phu Nhất Tàn Chỉ ?

La Chấn Vũ nói:

- Trừ phi Kim Ngọc Dung cũng có truyền nhân !

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:

- Không thể, tiểu diệt từng nghe nghĩa phụ nói là Kim Ngọc Dung không có truyền nhân.

La Chấn Vũ lắc đầu nói:

- Vậy thì đành bó tay rồi ...

Hạ Hầu Lam tiếp lời:

- Lão bá, tạm thời không nói những chuyện này nữa, chuyện đêm nay đã sắp đến rồi ...

La Chấn Vũ mỉm cười nói:

- Bây giờ đã có hiền diệt thì La gia còn sợ gì nữa ?

- Lão bá định liệu một trận thật ư ?

- Còn có thể giả được sao ? Thế nào, hiền diệt không tán thành à ?

- Tiểu diệt cho rằng, nhiệm vụ quan trọng trước mắt của chúng ta là tìm cho ra kẻ ngấm ngầm thì triển âm mưu tàn độc này, còn chuyện quyết chiến thì phải chờ đến lúc cần thiết rồi hãy tính ...

- Có lý, vậy hiền diệt người nói xem, nên làm thế nào ?

Hạ Hầu Lam cười cười nói:

- Nếu lão bá yean tâm thì xin giao cho tiểu diệt toàn quyền xử lý chuyện này !

La Chấn Vũ bật cười nói:

- Giao cho hiền diệt thì ta còn gì mà không an tâm ... Lão đưa tay chỉ những người trong đại sảnh và nói tiếp - Những người trước mắt này và ngay cả ta cũng đều nghe theo sự điều động của hiền diệt !

Hạ Hầu Lam mỉm cười lắc đầu nói:

- Lão bá, tạm thời tiểu diệt chưa cần dùng mấy vị trước mắt ...

La Thanh Dương tính khí nóng nảy nên vội kêu lên:

- Đại ca ...

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:

- Tam đệ không nghe sao, chỉ tạm thời thôi mà !

La Thanh Dương vui mừng hỏi:

- Vậy sau đó thì sao ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Lúc cần thiết tất sẽ có nhiệm vụ quan trọng cho tam đệ !

La Thanh Dương hớn hở vui cười, nhưng gặp phải đôi mắt uy nghiêm của phụ thân hắn, thì vẻ tươi cười lập tức biến mất.

La Chấn Vũ khẽ quát:

- Người tưởng là chuyện chơi sao ? Đây không phải chuyện gây sự đánh nhau bình thường của người, cũng không phải chuyện tốt như hôm nay đại ca của người nhân nhượng người !

Hạ Hầu Lam mỉm cười tiếp lời:

- Lão bá, phạm chuyện gì cũng lấy sự cẩn thận làm đầu, nhưng không vì thế mà phải sợ !

La Chấn Vũ thở dài, nói:

- Xong rồi, có câu này của người thì mấy lời vừa rồi của ta xem uống phí rồi !

Mọi người nghe vậy thì bật cười, tiếng cười chưa dứt thì Hạ Hầu Lam đã đứng lên nói:

- Lão bá, tiểu diệt phải đi rồi !

- Cái gì ? - La Chấn Vũ ngạc nhiên nói - Phải đi ? Vậy làm sao được ? Bất luận thế nào người cũng phải ở trong nhà ...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói:

- Lão bá, đây là thời điểm cực kỳ quan trọng, tiểu diệt không thể ngồi yên một chỗ !

La Chấn Vũ lắc đầu nói:

- Ta nói không lại người rồi, nhưng người chưa nói cho ta biết ...

- Lão bá đã giao cho tiểu diệt toàn quyền xử lý thì hà tất phải nói nhiều như vậy ?

- Không lẽ đây là thiên cơ gì chẳng ?

- Là cơ mật đối địch, điều đó cũng chẳng khác gì thiên cơ !

- Nhưng hiền diệt cũng nên nói cho ta biết, bọn ta ở đây phải làm thế nào chứ ?

- Tăng cường phòng bị, sinh hoạt bình thường, thản nhiên như không có chuyện gì !

La Chấn Vũ chau mày nói:

- Giả như có người xâm nhập ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Tiểu diệt cho rằng không thể, vạn nhất có thì giữ đối phương lại làm khách !

La Chấn Vũ bật cười nói:

- Ngu bá tuân lệnh, hiền diệt trú tại ...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói:

- Lão bá cứ xem như tiểu diệt không hề đến, tiểu diệt cũng không có chỗ ở nhất định.

La Chấn Vũ chẳng biết là thế nào nên đành lắc đầu nói:

- Thôi được, đi, ta tiễn hiền diệt ra khỏi đại sảnh !

Lần này thì Hạ Hầu Lam không nói gì, chàng không cự tuyệt việc già trẻ La gia tiễn mình ra khỏi đại sảnh, nhưng đến bậc tam cấp trước đại sảnh thì chàng quay lại xin La Chấn Vũ dừng bước, sau đó chàng đeo chiếc nạ da người vào, đoạn kẹp tay sau lưng mà ung dung ra khỏi La gia với thân phận Giả Thiếu Du !

Sau khi ra khỏi La gia, chàng không đi đến nơi nào khác mà quay về Tần Hoài Giang. Vừa đến Tần Hoài Giang chàng lập tức phát hiện Tần Lục đang đứng trên cầu, không ngừng ngóng nhìn về hướng tây.

Khi chàng thấy Tần Lục thì cũng là lúc Tần Lục thấy chàng, hấn vỗ tay từ xa và nói:

- Giả lão ca, ta ở đây ! - Miệng nói chân chạy như bay, khi đến gần, hấn lại nói - Giả lão ca sao đi lâu thế ?

Giả Thiếu Du mỉm cười hỏi lại:

- Thế nào, Lục ca, có chuyện gì chẳng ?

Tần Lục nói:

- Chuyện thì không có, chỉ có điều ta đợi đến sốt cả ruột !

Giả Thiếu Du tỏ ra rất cảm động, chàng mỉm cười, nói:

- Bây giờ Lục ca cũng nên yên tâm rồi !

Tần Lục cười cười nói:

- Giả lão ca, La gia thế nào ?

Giả Thiếu Du đưa ngón tay cái lên và nói:

- Lục ca nói không sai, La gia thật anh hùng, phụ tử đều anh hùng...

Tần Lục nói:

- Giả lão ca, ta không nói sai đấy nhé, như vậy chuyện đó là không có ...

Giả Thiếu Du gật đầu nói:

- Lục ca, bên trong chuyện này có khúc mắc rất lớn, nhất thời không thể nói hết, nhưng tại hạ có thể nói cho Lục ca biết, có người muốn hại La gia là sự thực.

Tần Lục biến sắc, hấn vội hỏi:

- Giả lão ca, đó là ai ?

Giả Thiếu Du lắc đầu mỉm cười nói:

- Lục ca hỏi rất hay, nếu tại hạ biết người đó là ai thì còn nói gì nữa ?

Tần Lục gật đầu nói:

- Nói cũng phải, chỉ có điều là tại sao như vậy, Giả lão ca ?

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:

- Lục ca, chuyện trên giang hồ kỳ dị và biến hóa khôn lường, nên rất khó nói ra lý do, nhưng nói tới nói lui cũng có chút quan hệ đến Sơn Phong !

Tần Lục sửng người, hấn à một tiếng rồi hỏi:

- Giả lão ca, chuyện có quan hệ gì đến lão Hầu vậy ?

Giả Thiếu Du nói:

- Nhất thời cũng không thể nói hết, chuyện này liên quan rất lớn...

Tần Lục lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Dù sao thì ta cũng không phải là người giang hồ nên ta cũng lười hỏi nhiều về chuyện giang hồ phiền phức này. Tóm lại Kim Lăng đã mất đi một Đồng gia, bây giờ bọn chúng lại muốn hạ thủ La gia thì quả thật là quá tàn nhẫn, không lẽ nói Kim Lăng này ...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:

- Lục ca, tâm không đủ độc, tay không đủ tàn nhẫn thì không thể làm người giang hồ và cũng chớ quẩn vào chuyện bất bình, loại chuyện này Lục ca quẩn không nổi đâu !

Tần Lục phẫn nộ nói:

- Đó là vì trời sinh ra ta vô dụng, nếu có chút bản lĩnh thì việc gì ta lại không thể nhúng tay vào ?

Giả Thiếu Du cười cười, hỏi lại:

- Thật vậy sao, Lục ca ?

- Còn giả được à ?

Tần Lục nói:

- Tần Lục này chẳng có chỗ nào tốt, nhưng xưa nay nói một câu là tính một câu, và cũng thích quẩn vào chuyện bất bình. Huống hồ Đồng gia, La gia đều là đại thiện nhân nay hiệp nghĩa ở Kim Lăng, bình thường những kẻ khốn khó không ai là không nhận được sự chiếu cố của bọn họ ! Ngày sau Giả lão ca gặp lại lão Hầu thì có thể hỏi hấn xem, Tần Lục là người thế nào, tính khí như thế nào ? Lần trước vì chuyện của Đồng gia mà suýt chút nữa ta trở mặt với hấn !

Giả Thiếu Du mỉm cười nói:

- Tại hạ không còn biết Lục ca là người thế nào sao ? Thử hỏi khắp vùng Tần Hoài Giang, Phu Tử miếu này xem, ai lại không đưa ngón tay cái lên và nói một câu rất có nghĩa khí ...

Tần Lục mỉm cười, hấn vừa định nói thì Giả Thiếu Du đã tiếp lời:

- Lục ca, chuyện của Đồng gia đã qua rồi, không nhắc lại nữa, còn chuyện của La gia trước mắt, nếu Lục ca thật muốn xuất chút lực thì cũng có thể nhúng tay vào ...

Tần Lục vội nói:

- Giả lão ca, nếu bảo ta liều mạng thì mười người như ta cũng không địch lại một ngón tay của người ta, ngoài chuyện liều mạng ra thì bất cứ chuyện gì ta cũng đồng ý làm !

Giả Thiếu Du mỉm cười nói:

- Không cần Lục ca phải xuất lực đi liều mạng, chỉ cần Lục ca chiêu tập các huynh đệ lại rồi đi khắp đường lớn ngõ nhỏ nói một câu là được rồi !

Tần Lục ngạc nhiên nói:

- Lại là đi khắp đường lớn ngõ nhỏ nói một câu à ?

Giả Thiếu Du cũng hơi ngạc nhiên, chàng nói:

- Lục ca, chữ "lại" này giải thích thế nào ?

Tần Lục nói:

- Trước đây vì chuyện của Đồng gia, lão Hầu từng bảo ta triệu tập các huynh đệ đi khắp thành Kim Lăng thổi phồng hấn một phen, bây giờ Giả lão ca cũng dùng phương pháp này ...

Giả Thiếu Du mỉm cười nói:

- Sư huynh đệ mà, một sư phụ dạy ra thì đương nhiên phải giống nhau !

Tần Lục cũng bật cười, hấn nói:

- Giả lão ca, chuyện này cứ giao cho ta, chỉ có điều phải nói thế nào ?

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Không cần nói nhiều, chỉ nói rằng ngày thứ ba của đại hội thuyền hoa đang trên sông Tần Hoài, La gia mới xuất Ngọc Thiềm Thừ, hai ngày đầu ...

Tần Lục ngạc nhiên cất lời, nói:

- Giả lão ca, chẳng phải người nói là không có chuyện đó sao ?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

- Đúng là không có chuyện đó !

- Vậy ngày thứ ba La gia còn xuất Ngọc Thiềm Thừ gì nữa ?

- Lục ca cứ đi nói như vậy, có hay không có là chuyện của tại hạ !

- Giả lão ca như thế có ổn không ?

- Lục ca, lần trước Sơn Phong bảo người đi thổi phồng hấn, vậy chuyện có ổn không ?

- Thoạt đầu ta cũng cho rằng không ổn, nhưng sau khi sự việc xảy ra ta mới biết, chẳng những rất ổn thỏa mà còn ...

- Đúng vậy ! - Giả Thiếu Du mỉm cười nói - Chuyện đó của Sơn Phong vừa ổn thỏa vừa hữu hiệu, vậy tại sao chuyện này lại không như vậy ?

Tần Lục gật đầu, nói:

- Thôi được, không quản chuyện khác nữa, ta chỉ biết Giả lão ca bảo thế nào thì ta nói thế đó !

- Có thể chứ ! - Giả Thiếu Du nói - Lục ca, đa tạ trước nhé !

Tần Lục nói:

- Nói gì thế, đôi bên không phải xa lạ thì khách khí làm gì. Giả lão ca, khi nào chúng ta gặp lại và gặp ở đâu ?

Giả Thiếu Du nói:

- Đến lúc đó tại hạ sẽ tìm Lục ca !

- Được ! - Tần Lục gật đầu, nói - Vậy ta đi đây !

Nói đoạn, hấn qua người cất bước, thoáng chốc đã mất hút vào dòng người xuôi ngược.

Giả Thiếu Du trầm ngâm một lúc rồi cũng cất bước đi, nhưng vừa đi mấy bước thì tâm thần giao động, vì chàng nhìn thấy một người ! Người này là một nữ nhân, thân hình thon thả, dáng điệu uyển chuyển. Nàng vận xiêm y màu hồng, đang xuôi theo dòng người đi về hướng nam, vì quay lưng lại nên không thấy được diện của nàng. Nhưng từ dáng hình thon thả uyển chuyển phía sau cùng với bước tha thướt yếu điệu, chỉ thoạt nhìn là Giả Thiếu Du lập tức đoán định nàng là Tiểu Thúy Hồng !

Thật là đi mòn gót giày cũng không gặp, lúc gặp thì chẳng tốn chút công phu ! Có phát hiện này thì trong lòng Giả Thiếu Du sao có thể không vui ? Đương thời không chút chậm trễ, chàng cất bước đi theo ngay ! Khoảng cách giữa hai bên chừng trăm trượng, tuy hoà trong dòng người nhưng nữ nhân này dĩ khả nhanh, do vậy Giả Thiếu Du cũng gia tăng cước lực, nhanh hơn bình thường một chút. Khoảng cách càng lúc càng gần, chớp mắt đã chỉ còn chừng năm mươi trượng.

Đột nhiên hồng y nữ phía trước rẽ bước qua phải, chờ đến lúc Giả Thiếu Du kịp truy tới thì bóng hồng đã mất hút tông tích. Giả Thiếu Du truy thêm một đoạn khá xa nhưng vẫn không thấy gì, chàng quay người trở lại đường cũ, lòng cảm thấy hối hận vì nhất thời sợ làm kinh động thường dân nên không dám thi triển khinh công.

Tuy nhiên, khi chàng quay trở lại gần tới ngã ba thì linh cơ chợt động, thân hình đang bước đi tự nhiên chàng đột ngột quay phắt lại. Lần này chàng cũng ngăn người vì chàng lại có phát hiện mới ! Chàng thấy bên trong hai cánh cổng của một đại trang viện nằm gần ngã ba có một chiếc đầu thò ra, khi chàng quay ngoắt lại thì chiếc đầu kinh hãi thụt vào ngay, đồng thời đóng sầm hai cánh cổng lại. Nhưng như thế cũng đã quá đủ, Giả Thiếu Du cười nhạt một tiếng rồi cất bước đi đến.

Đến trước hai cánh cổng, chàng dừng chân quan sát một lúc, trang viện này rộng lớn lạ thường, tường cao hơn trượng bên trong sâu hun hút. Chàng biết bên cạnh Tần Hoài Giang có một nhà thế này, nhưng xưa nay chàng không lưu ý trang viện này là của ai, ở trong đó là những người như thế nào ! Sau một hồi quan sát thì chàng bước đến gõ cửa !

Một lúc sau bên trong có tiếng bước chân vang lên từ xa đến gần và đi về phía cổng lớn, tiếp theo là có giọng khàn khàn hỏi:

- Ai đó ?

Giả Thiếu Du đáp:

- Là tại hạ, tại hạ tìm người !

Lời vừa dứt thì hai cánh cổng son mở ra, một hắc y đại hán mày rậm mắt to đứng ngay giữa cổng. Hắc chớp đôi mắt to xạ quang nhìn Giả Thiếu Du một cách lạnh lùng, đoạn cất tiếng hỏi:

- Người có chuyện gì ?

Giả Thiếu Du nhìn thấy rất rõ, người trước mắt không phải là kẻ mới thụt đầu vào, vì chiếc đầu vừa thụt vào là một trung niên hán tử, đầu hoẵng mắt chuột. Còn đại hán trước mắt, vừa nhìn có thể biết chẳng những là một tay lão luyện mà còn là hạng không tốt lành gì !

Giả Thiếu Du vội nói:

- Tại hạ đến đây tìm người !

- Người tìm ai ?

- Một nữ nhân kêu bằng Tiểu Thúy Hồng !

- Bằng hữu, người mở to mắt ra một chút, đây là Thạch gia đại viện của bọn ta chứ có phải lầu Tần cung Sở gì đâu mà đến tìm vui, người tìm nhầm chỗ rồi !

Nói đoạn, hắc y đại hán định đóng cổng.

Giả Thiếu Du đưa tay cản lại và nói:

- Khoan đã, bằng hữu, tại hạ biết đây là nhà dân lương thiện, nhưng vừa rồi tại hạ thấy rõ ràng cô ta đi vào cổng này.

Hắc y đại hán nói:

- Người trông thấy người như thế nào đi vào Thạch gia đại viện ?

Giả Thiếu Du nói:

- Một nữ nhân mặc xiêm y màu hồng...

Đại hán cười nhạt một tiếng rồi lại muốn đóng cổng.

Giả Thiếu Du vội cản lại và nói:

- Khoan đã, lẽ nào không có người như vậy đi vào Thạch gia đại viện ?

Hắc y đại hán gật đầu, nói:

- Có người như thế đi vào Thạch gia đại viện ?

Giả Thiếu Du nhượng mảy nói:

- Vậy thì không thể nhầm rồi ...

Hắc y đại hán cười nhạt cắt lời nói:

- Có người như thế đi vào Thạch gia đại viện là không sai, nhưng người nhìn lầm người rồi, đó chẳng phải là Tiểu Thúy Hồng gì cả, đó là Thạch tam nương của bọn ta.

Lời dứt thì hắc y đại hán lại muốn đóng cổng. Giả Thiếu Du cũng lại đưa tay ngăn chặn.

Hắc y đại hán lộ khí, nói:

- Người làm thế là có ý gì ?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói:

- Không có ý gì, tại hạ chỉ muốn gặp vị vừa rồi ...

- Nói cho người biết một lần nữa là người đã nhìn lầm người, đó là Thạch Tam Nương của bọn ta.

- Cô ta không thể lặc người một cái là thành Thạch Tam Nương được ?

- Người nói vậy nghĩa là sao ?

- Rất đơn giản, trước đây cô ta là Tiểu Thúy Hồng, sau khi lấy người của Thạch gia đại viện thì cô ta chẳng trở thành Thạch Tam Nương sao ? Nhưng cũng có khả năng cô ta nguyên là Thạch Tam Nương !

Hắc y đại hán cười nhạt nói:

- Bằng hữu, ta khuyên người có nói năng cẩn thận một chút, đại gia của bọn ta là hạng thân phận nào chứ ? Há có thể lấy một kỹ nữ mua cười ...

Giả Thiếu Du tiếp lời:

- Sao các hạ biết cô ta là kỹ nữ mua cười ?

Hắc y đại hán giật mình, nhưng hấn liền nói:

- Có gì là không biết, vùng này ai ai lại chẳng biết Tiểu Thúy Hồng là một kỹ nữ lăng lơ quyến rũ, ngay cả ta cũng đã từng lên thuyền của cô ta !

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Nói rất hay, nhưng tại hạ đã nói rồi, rất có khả năng cô ta vốn là Thạch Tam Nương.

Hắc y đại hán bưng bưng phần nộ, hấn nói:

- Người dám nói tam nương của bọn ta là ... Bỗng nhiên hấn đổi giọng nói - Bằng hữu, muốn tìm chị em để vui thú thì nên mở to mắt ra một chút, nhìn cho rõ người và tìm cho đúng nơi đúng chốn. Thạch gia đại viện không phải là nơi dễ vướng vào đâu, sao không nhân lúc đại gia của bọn ta còn chưa biết mà mau đi đi ! Nói đoạn hấn lại muốn đóng cổng.

Lần này Giả Thiếu Du không ngăn lại nữa, chàng cười cười nói:

- Bằng hữu chớ coi ta là đứa trẻ lên ba, đừng có hù dọa ta, mở ra !

Hữu thủ khê phát một cái, hắc y đại hán lão đảo lui mấy bước, suýt chút nữa là té nhào.

Giả Thiếu Du thừa thế bước qua cổng, tòa đại viện này quả nhiên không nhỏ, tiền viện lưu thừa cây cối cùng với mấy gian phòng lớn và có một sảnh hoa !

Cuối con đường nhỏ rải đá xanh còn có một cánh cổng chắn, rõ ràng bên trong còn có hậu viện. Chàng vừa bước qua cổng thì hắc y đại hán kêu lên:

- Giỏi lắm, người theo Thạch Tam Nương của ta đến cổng, người của Thạch gia đại viện còn chưa tìm người nói chuyện mà người còn dám đánh ta là người thật là một kẻ độc ác.

Nói đoạn, hấn vung quyền định đánh trả.

Giả Thiếu Du vừa chau mày thì chợt nghe một tiếng quát khê từ xa truyền lại:

- Thạch Hổ, dừng tay !

Hắc y đại hán vội thu quyền kêu lên:

- Tứ gia đến thật đúng lúc, tiểu tử này xông bừa vào cửa bức hiếp người.

Giả Thiếu Du ngược nhìn lên thì thấy một thanh y lão nhân có thân hình hơi gầy, chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cuối hành lang của dãy phòng bên trái. Lão nhân này mắt to, mũi cao, cằm nhọn, sắc diện vàng vọt, dưới cằm lưu thừa mấy sợi râu dê. Nhưng song mục của lão rất có thần, thái độ lạnh lùng thâm trầm, khuôn mặt hiện lộ vẻ hiểm trá âm độc và gian xảo.

Lúc này lão đã bước đến gần và hỏi:

- Chuyện gì mà kêu la ầm ĩ lên thế ?

Thạch Hổ càng được thế, hấn vội thuật lại sự việc một lượt. Nghe xong thanh y lão nhân hơi chau mày, lão nhìn qua Giả Thiếu Du và mỉm cười, vẻ cười khiến người cảm thấy không rét mà run, lão nói:

- Lão khiêu Tư Nhất Quý là tổng quản của Thạch gia đại viện, cao tánh đại danh của bằng hữu xưng hô thế nào ?

Giả Thiếu Du cười cười, nói:

- Đâu dám, tại họ họ Giả, kêu bằng Thiếu Du !

Tư Nhất Quý vội nói:

- Thì ra là Giả bằng hữu, bằng hữu thật là chân nhân bất lộ tướng, chỉ khẽ phất tay mà đã có thể đánh lui một người như Thạch Hổ thì thân thủ quả nhiên không tầm thường...

Giả Thiếu Du vừa định nói thì Tư Nhất Quý đã tiếp lời:

- Giả bằng hữu truy theo Tam nương của bọn ta là một sự hiểu lầm, cái gọi là đánh người cũng là việc nhỏ, lão khiêu thấy nên bỏ qua chuyện này. Nhưng hy vọng Giả bằng hữu thấy rõ đây là Thạch gia đại viện, lần sau đừng đến nữa...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:

- Đó là chuyện sau này, còn chuyện trước mắt...

Tư Nhất Quý cắt lời, nói:

- Trước mắt lão khiêu có thể cho Giả bằng hữu biết, người đã nhìn lầm người, đích thị người đó là Tam nương của bọn ta, là đệ tam phòng của Thạch Đại gia !

Giả Thiếu Du nói:

- Vậy thì lạ quá, tại hạ thấy rõ ràng cô ta là Tiểu Thúy Hồng mà !

- Giả bằng hữu có nhìn rõ mặt Tam nương của bọn ta không ?

- Không, tại hạ chỉ thấy sau lưng cô ta ...

- Phải rồi ! Vậy làm sao Giả bằng hữu biết ...

- Không giấu gì Tư tổng quản, dù Tiểu Thúy Hồng bị thiêu thành tro tại hạ cũng nhận ra.

Tư Nhất Quý chau mày, nói:

- Đó có thể Tam nương của bọn ta có chỗ giống Tiểu Thúy Hồng, nhưng ... - Lão cười một cách thâm tà và nói tiếp - Giả bằng hữu, vùng Tần Hoài Giang này phần lớn là gái thượng hạng, việc gì phải tìm ...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:

- Tư tổng quản hiểu lầm rồi, tại hạ tìm Tiểu Thúy Hồng không phải vì chuyện đó !

Tư Nhất Quý "à" một tiếng rồi nói:

- Vậy Giả bằng hữu tìm cô ta là vì chuyện gì ? Lão khiếu không cho rằng còn có người tìm cô ta vì chuyện khác, Giả bằng hữu có thể nói cho biết không ?

Giả Thiếu Du gật đầu nói:

- Có thể, Tiểu Thúy Hồng đã nằng của tại hạ một chiếc Trân Châu Sam vô giá !

Tư Nhất Quý "à" một tiếng rồi nói:

- Thảo nào Giả bằng hữu phải tìm cô ta cho bằng được, trường hợp là lão khiếu thì dù chân trời góc bể, đi mòn gót giày, lật từng tác cỏ cũng không thể không tìm cho ra cô ta !

Giả Thiếu Du tiếp lời:

- Tư tổng quản đã hiểu rõ như vậy thì có thể ...

Tư Nhất Quý cắt lời, nói:

- Giả bằng hữu vẫn cho rằng Tiểu Thúy Hồng mà người cần tìm hiện đang ở trong Thạch gia đại viện chăng ?

Giả Thiếu Du thản nhiên, nói:

- Tư tổng quản, rõ ràng tại hạ trông thấy cô ta đi vào Thạch gia đại viện này !

- Nếu lão khiếu nói với Giả bằng hữu một câu nữa, đó là tam nương của bọn ta không phải Tiểu Thúy Hồng mà người cần tìm, có lẽ Giả bằng hữu cũng vẫn không tin ?

- Sự thật như vậy, tại hạ không muốn phủ nhận !

Tư Nhất Quý gật đầu, nói:

- Thôi được, sự việc đã liên quan đến một chiếc Trân Châu Sam vô giá thì Thạch gia đại viện cũng không dám để mang tiếng bao che, Thạch gia đại viện tuy rộng lớn nhưng rốt cuộc vẫn có chu vi nhất định, Tư Nhất Quý ta đồng ý để Giả bằng hữu tự lực tìm ...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:

- Tư tổng quản, Thạch gia đại viện có cổng sau không ?

Tư Nhất Quý mỉm cười, nói:

- Lão khiếu hiểu ý Giả bằng hữu, Giả bằng hữu đã cho rằng Tam nương của bọn ta là Tiểu Thúy Hồng mà người cần tìm thì lão khiếu sẽ lập tức cho mời Tam nương ra cho người gặp, sau đó lại mời người lục tìm khắp nơi, được chứ ?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:

- Tư tổng quản đã có lòng giúp như vậy thì còn gì bằng. Nhưng Tư tổng quản là người sáng suốt nên biết Tam nương mà tại hạ sẽ gặp phải là vị vừa vào cổng lúc nãy.

Tư Nhất Quý gật đầu, nói:

- Nhất định là vị đó, nếu gặp Tam nương rồi mà Giả bằng hữu cho rằng cô ta không phải vị vừa vào cửa thì xin trút mọi việc lên đầu Tư Nhất Quý ta !

Vị tổng quản họ Tư này đích thị rất phóng khoáng hào sảng, và cũng rất chịu giúp người !

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:

- Đa tạ Tư tổng quản vậy !

Tư Nhất Quý cười hì hì, nói:

- Chớ khách khí, nhưng Giả bằng hữu, lão khiếu có một điều kiện...

- Xin Tư tổng quản cứ nói !

- Nếu Tam nương đích thị là người mà Giả bằng hữu cần tìm hoặc giả Tiểu Thúy Hồng có trong Thạch gia đại viện thì Tư Nhất Quý ta chịu trách nhiệm hoàn trả chiếc Trân Châu Sam cho Giả bằng hữu ...

Giả Thiếu Du mỉm cười, tiếp lời:

- Nếu vị Thạch Tam nương đó không phải người mà tại hạ cần tìm hoặc giả Tiểu Thúy Hồng không có trong Thạch gia đại viện thì tại hạ cũng phải chịu thua thứ gì đó, đúng không ?

Tư Nhất Quý gật đầu, nói:

- Giả bằng hữu quả nhiên là người sáng suốt, đúng là như vậy !

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Vậy theo Tư tổng quản thấy tại hạ phải thua thứ gì ?

Song mục Tư tổng quản lấp lánh kỳ quang, lão nói:

- Tuyệt không dám làm khó Giả bằng hữu, chỉ xin từ bây giờ trở đi, Giả bằng hữu chịu khó làm khách của Thạch gia đại viện trong ba ngày là được rồi, Giả bằng hữu thấy thế nào ?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

- Được làm khách trong một đại viện sang trọng thế này, quả thật là quá tiện nghi đối với một lãng tử như tại hạ, chỉ có điều tại hạ không hiểu tại sao lại phải ba ngày ...

Tư Nhất Quý liền nói:

- Nếu Giả bằng hữu muốn ở thêm mấy ngày nữa thì lão khiếu cũng hoan nghênh !

Giả Thiếu Du cười cười, nói:

- Bớt lại một hoặc hai ngày thì sao ?

Tư Nhất Quý lắc đầu, nói:

- Điều đó e rằng không được, Giả bằng hữu nên biết, thời gian ba ngày là đã quá dễ dãi rồi !

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

- Dễ dãi thì cũng quá dễ dãi, nhưng trong mấy ngày này tại hạ còn có chuyện quan trọng cần phải làm ...

Tư Nhất Quý nói:

- Nếu Giả bằng hữu không đồng ý thì lão khiêu cũng chẳng dám miễn cưỡng, bằng hữu cứ đi làm chuyện của mình ...

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:

- Điều đó không cần, nhưng tại hạ muốn làm rõ, con số ba ngày của Tư tổng quản phải chăng là có dụng ý gì đặc biệt, hoặc giả là ...

Tư Nhất Quý hơi biến sắc, lão gượng cười, nói:

- Đương nhiên là dụng ý, vô tam bất thành lễ, chuyện cũng bất quá tam, ít hơn thì không đủ, nhiều hơn cũng không được, vì vậy lão khiêu đành phải chọn ba ngày !

Giả Thiếu Du trầm ngâm một lát rồi gật đầu, nói:

- Thôi được, tại hạ đồng ý !

Song mục Tư Nhất Quý xuất hiện dị quang, lão nói:

- Giả bằng hữu, quân tử nhất ngôn !

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:

- Tứ mã nan truy, Tư tổng quản yên tâm, Giả Thiếu Du tuy là một kẻ vô danh tiểu tốt nhưng dứt khoát trọng lời hứa, xưa nay ngôn xuất như sơn...

Tư Nhất Quý gật đầu, nói:

- Giả bằng hữu quả nhiên là một trang hảo hán, khiến người ta khâm phục...

Lão ngừng lại rồi khẽ quát:

- Thạch Hổ, mời Tam nương ra sảnh hoa tiếp khách !

Thạch Hổ chưa trả lời thì đã nghe một giọng ngọt như mật, mềm mại như nhung thánh thót như oanh yến cất lên:

- Không cần mời, ta đã đến rồi !

Giả Thiếu Du giật thót mình, chàng vội quét mục quang nhìn về phía phát ra giọng nói và bất giác cau mày. Từ cuối con đường nhỏ rải đá xanh, có một nữ nhân tha thướt trong bộ xiêm y màu hồng đang đi ra, khuôn mặt đầy vẻ phóng đãng, thân hình khiêu gợi, nào phải Thạch Tam Nương gì đâu, rõ ràng là Tiểu Thúy Hồng !

Cô ta mang theo một làn hương phong say đắm lòng người mà đi đến, hắc y đại hán kêu bằng Thạch Hổ cúi đầu, hình như hán không dám nhìn thẳng vào thân hình nữ nhân này. Tư Nhất Quý mỉm cười đầy vẻ tà đạo, lão bước tới nghênh tiếp và nói:

- Tam nương !

Hồng y nữ liếc mắt nhìn ngang đầy phong tình và mỉm cười, nói:

- Lão tứ, chuyện gì mà mời ta tiếp khách vậy ?

Tư Nhất Quý vội thuật lại sự việc một lượt, sau đó lão chỉ qua Giả Thiếu Du vào nói:

- Tam nương, là vị Giả bằng hữu này !

Hồng y nữ nhìn qua Giả Thiếu Du ánh mắt hàm chứa ba phần ba hoặc, bảy phần tình ý, căn bản không giống phụ nhân lương thiện, nữ nhân đường hoàng. Hồng y nữ mỉm cười, nói:

- Có chuyện như thế sao ? Vậy người hãy nhìn xem, ta có phải là Tiểu Thúy Hồng vô tình vô nghĩa và vô lương tâm đó của người không ? Hử ?

ntq tiếp lời:

- Giả bằng hữu, đây là Thạch Tam Nương của bọn ta mà người vừa thấy đi vào cổng !

Giả Thiếu Du chau mày quan sát, chàng định khai khẩu thì hồng y nữ đã nhoẻn miệng cười và nói:

- Người phải nhìn cho rõ rồi hãy nói !

Giả Thiếu Du thản nhiên nói:

- Tại hạ đã nhìn rõ ràng rồi !

- Vậy ... - Hồng y nữ lại mỉm cười mê hoặc và nói tiếp - Ta có phải là Tiểu Thúy Hồng từng chung sống nhiều năm của người không ?

Giả Thiếu Du nói:

- Phải hay không phải, điều đó cô nương nên biết rõ hơn tại hạ !

- Không sai - Hồng y nữ nói - Bản thân ta đã biết rất rõ, ta không phải, còn Tiểu Thúy Hồng thì ta cũng đã ngưỡng mộ từ lâu, trong số kỹ nữ trên sông Tần Hoài cô ta là số một, nhưng luận về nhan sắc, cô ta còn kém ta một bậc. Giả bằng hữu, Tiểu Thúy Hồng đã có thể lấy Trân Châu Sam của người đi, đủ thấy giao tình giữa người và cô ta không tầm thường, như vậy có thể nói rằng, dù nhắm mắt người cũng biết rõ về cô ta như lòng bàn tay. Ta khuyên Giả bằng hữu hãy bình tâm tĩnh khí nhìn cho kỹ, rốt cuộc ta có phải là Tiểu Thúy Hồng của người hay không ?

Nữ nhân này thật quá bạo gan và cũng quá phóng đãng.

Giả Thiếu Du cười nhạt một tiếng, chàng ngưng thần chăm chú nhìn một lúc rồi đột nhiên chấn động toàn thân, kinh ngạc vô cùng, bất giác thộn cả người ra ! Nữ nhân trước mắt giống Tiểu Thúy Hồng như đúc, bất luận thân thế, dung mạo, giọng nói, điệu bộ cử chỉ đều hoàn toàn giống hệt Tiểu Thúy Hồng ! Nhưng chàng lại cứ cảm thấy nữ nhân này tuyệt không phải Tiểu Thúy Hồng mà là một nữ tử khác xưa nay chưa từng quen biết. Chàng không nói được nữ tử này và Tiểu Thúy Hồng có chỗ nào khác nhau, nhưng hiện tại chàng lại cho rằng nữ nhân này tuyệt đối không phải Tiểu Thúy Hồng.

Thế gian sao lại có quái dị sự như vậy. Trong chớp mắt, bỗng nhiên chàng nhớ đến sự bí ẩn giữa Đồng Uyển Nhược và Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh ...

Đột nhiên Thạch Tam Nương nhoẻn miệng cười rồi nói:

- Giả bằng hữu, ta có phải là Tiểu Thúy Hồng của người không ?

Giả Thiếu Du định thận trọng trở lại, chàng do dự, một lát lắc đầu, nói:

- Không phải ...

Thạch Tam Nương liền phá lên cười khanh khách một tràng, Tư Nhất Quý cũng cười theo.

Hầu như Giả Thiếu Du không để ý đến những điều đó, chàng thản nhiên nói tiếp:

- Nhưng cô nương giống Tiểu Thúy Hồng như đúc.

- Vậy sao ?

Thạch Tam Nương nhướng cao đôi mày liễu và nói:

- Đây là một chuyện kỳ lạ trong thiên hạ, nhưng người đã tưởng ta là Tiểu Thúy Hồng thì đủ thấy đích thị là ta rất giống cô ta ... - Ngừng một lát nàng nói tiếp:

- Không ngờ trên đời này còn có người giống ta như vậy, nếu ta biết sớm thì ta cũng đã đi xem thử vị Tiểu Thúy Hồng đó như thế nào !

Tư Nhất Quý đứng bên cạnh đưa tay ra và nói:

- Giả bằng hữu, bây giờ xin mời lục soát khắp Thạch gia đại viện !

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:

- Không cần nữa, người mà tại hạ nhận lầm đã ở trước mắt, hà tất phải tìm nữa, hà tất phải tìm nữa. Trong Thạch gia đại viện không thể có người thứ hai để tại hạ nhận lầm là Tiểu Thúy Hồng !

Tư Nhất Quý mỉm cười nói:

- Điều đó rất khó nói, để tránh thiệt thòi cho Giả bằng hữu, hay là mời Giả bằng hữu cứ tìm qua một lượt ...

Giả Thiếu Du chau mày, nói:

- Tư tổng quản, con người tại hạ xưa nay nói một là một, tại hạ chịu thua rồi !

Tư Nhất Quý mỉm cười, nụ cười rất đặc ý, lão nói:

- Nói vậy, Giả bằng hữu không muốn tìm thật à ?

Giả Thiếu Du thản nhiên gật đầu, và nói:

- Đương nhiên là thật !

Tư Nhất Quý nói:

- Giả bằng hữu khiến người ta phải kính phục, vậy thì xin mời !

Nói đoạn lão xoay người, và đưa tay ra mời khách.

Trong đầu Giả Thiếu Du có hằng trăm ý niệm xoay chuyển tuy nữ nhân trước mặt không phải Tiểu Thúy Hồng nhưng không khỏi không có quan hệ với Tiểu Thúy Hồng. Chàng không tin trên đời có hai người giống nhau như vậy mà chẳng có chút quan hệ gì, đồng thời chàng cũng cảm thấy Thạch gia đại viện ẩn tàng một thứ thần bí kỳ dị khó hiểu, và chẳng phải là nơi tốt lành gì. Điều khiến chàng động tâm là việc Tư Nhất Quý ra điều kiện

trùng khớp với ba ngày diễn ra hội thuyền hoa đăng để cầm chân chàng. Tại sao không nhiều hơn một ngày hoặc ít hơn một ngày ?

Những bí ẩn này khiến Giả Thiếu Du không chút do dự, nhưng khi chàng định cất bước thì đột nhiên Thạch Tam Nương xuất ngọc thủ cản lại. Cánh tay nõn nà đến độ mê người, nàng nhìn Tư Nhất Quý, mỉm cười và nói:

- Lão tứ định đưa Giả bằng hữu đi đâu ?

Tư Nhất Quý hơi khom người, lão không trả lời mà cung kính nói:

- Xin Tam nương dặn dò !

Thạch Tam Nương lại cười rồi nói:

- Lão tứ thật là người biết điều ... - Ngừng một lát, nàng nói tiếp - Vậy cứ giao hấn cho ta !

Tư Nhất Quý nói:

- Tam nương đã nói vậy thì lão khiêu nào dám bất mãn, chỉ có điều ...

Thạch Tam Nương chau mày nói:

- Chỉ cần lão tứ kín miệng một chút là được ...

Tư Nhất Quý vội nói:

- Tam nương, điều đó có gì phải nói, chỉ có điều ... chỉ có điều ...

Thạch Tam Nương mỉm cười, nói:

- Lão tứ sẽ có điều tốt cho lão, được lão ?

Tư Nhất Quý vui mừng nói:

- Đa tạ tam nương !

Thạch Tam Nương nhìn sang Giả Thiếu Du và nói:

- Giả bằng hữu, không phải chúng ta phải ngủ ba ngày trong nhà chứa củi đâu, xin hãy đi theo ta vào đây !

Nói đoạn nàng quay người cất bước theo con đường nhỏ rải đá xanh đi vào trong. Giả Thiếu Du chau mày, nhưng chàng cũng lập tức cất bước đi theo.

Thạch Tam Nương đưa Giả Thiếu Du vào hậu viện, nơi này không rộng bằng tiền viện nhưng thâm trầm bí ẩn hơn nhiều, lâu dài, đình viện đều ẩn mình dưới bóng cây rậm rạp. Đến trước một tiểu lâu, Thạch Tam nương vừa định đưa tay mở cửa thì Giả Thiếu Du ở phía sau lên tiếng hỏi:

- Thạch Tam Nương, nơi này là ...

Thạch Tam Nương quay lại mỉm cười nói:

- Đây là chỗ ở của ta, chỉ sợ không làm vừa lòng quý khách ...

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:

- Thạch Tam Nương thế này sợ rằng không tiện ...

- Có gì là không tiện ? Vừa rồi người đã nghe ta dặn dò bọn họ, sẽ không có ai nói một câu, ba ngày sau, người là người, ta là ta, người có muốn đến Thạch gia đại viện nữa e rằng không dễ đâu !

Nói đoạn, nàng quay tới trước mở cửa, một làn hương xuân nồng nàn từ trong tiểu lâu cuộn ra, khiến bất kỳ ai cũng phải ngây ngất. Thạch Tam Nương bước vào trước, nhưng Giả Thiếu Du vẫn đứng bất động ngoài cửa.

Thạch Tam Nương thấy vậy thì vội quay lại nói:

- Chao ơi, nam tử hán đại trượng phu mà sợ ta ăn thịt chẳng ?

Nói đoạn nàng nắm lấy cổ tay Giả Thiếu Du mà kéo mà. Giả Thiếu Du vận chút chân lực rồi để mặc cho nàng chụp vào tay mình, nhưng khi những ngón tay mềm mại như không xương chạm vào da tay chàng thì chàng phát giác cánh tay ngà ngọc cũng hơi có chút chân lực, điều này khiến Giả Thiếu Du thêm một phen kinh ngạc !

Trước sự lôi kéo của Thạch Tam Nương, Giả Thiếu Du đi vào tiểu lâu, lên cầu thang rồi cuối cùng đi vào một hương khuê nồng ấm xuân tình. Trong hương khuê được trần thiết cực kỳ mỹ lệ, đặc biệt là những làn hương dịu dặt càng làm say đắm lòng người.

Sau khi đã vào hương khuê thì Thạch Tam Nương buông ngọc thủ ra, nàng uyển chuyển xoay người bước đến ngồi xuống chiếc giường đệm bông, thuận tay nàng vỗ vỗ vào mép giường, đoạn ngược mắt đầy xuân tình nhìn Giả Thiếu Du và nói:

- Nào, lại đây ngồi !

Giả Thiếu Du không bước lại, nhưng chàng ngồi xuống một chiếc đôn gỗ, lặng lẽ nhìn tứ phía rồi thản nhiên nói:

- Xem ra Thạch đại gia phải là một vị bách vạn đại tài chủ !

- Bách vạn đại tài chủ ? - Thạch Tam Nương bật cười rồi nói - Người đánh giá thấp lão ta rồi, lão ta là người giàu có nhất Kim Lăng, kiều thế mỹ thiếp đàn đàn lũ lũ, một ngày sáng đến tối đều nằm trong hương phòng ôm ấp mỹ nhân, thật là ...

Bỗng nhiên, nàng chau mày rồi lắc đầu nói tiếp:

- Không nhắc đến lão ta nữa, lúc này mà nhắc đến lão ta thì mất hứng thú, Giả bằng hữu.. - Đột nhiên nàng đổi giọng nói - Bây giờ có thể lấy thứ đồ chơi trên mặt của người xuống được không ?

Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, nhưng chàng liền giả vờ hồ đồ nói:

- Trên mặt tại hạ có thứ đồ chơi gì ?

- Mặt nạ da người ! - Thạch tam nương - Thôi được, Giả bằng hữu, hà tất phải giả vờ ngây ngô với ta nữa ? Người qua mặt người khác được nhưng không qua mặt ta được đâu,

vừa nhìn là ta đã trông thấu người rồi. Đã bị ta trông thấu thì tại sao không thẳng thắn dứt khoát với nhau một chút ? Để ta xem thử diện mục thật của người như thế nào ?

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Xem ra Thạch Tam Nương là một vị cao nhân thâm tàng bất lộ, không sai, tại hạ thừa nhận là có đeo mặt nạ, chỉ có điều hà tất phải lấy ra ?

- Đương nhiên là nên lấy ra ! - Thạch Tam Nương chau mày nói - nếu không, người và ta ở ba ngày trong tiểu lâu này mà ngay cả diện mục thật của người thế nào ta cũng không biết điều đó há chẳng phải là đại nực cười trong thiên hạ sao ? Vả lại ... Nàng cười cười rồi nói tiếp - Người cũng không thể vô lương tâm như vậy, đúng không ?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

- Nói rất đúng, Thạch Tam Nương là ...

Thạch Tam Nương cắt lời, nói:

- Ta kêu bằng Tiểu Thúy Hồng !

Giả Thiếu Du kinh ngạc, nhưng chàng liền mỉm cười và nói:

- Sao cô nương cũng kêu bằng Tiểu Thúy Hồng ? Chuyện trùng hợp ngẫu nhiên năm nào cũng có nhưng xem ra năm nay đặc biệt hơn nhiều đấy !

Thạch Tam Nương mỉm cười nói:

- Điều đó cũng chẳng có gì lạ, ta hy vọng là người coi ta như Tiểu Thúy Hồng của người trước đây, kỳ thực dù ta tên thật là Tiểu Thúy Hồng cũng chẳng có gì không thể !

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Nói rất phải, điều đó tự nhiên là chẳng có gì không thể !

Thạch Tam Nương liếc nhìn chàng một cái và nói:

- Vậy trước tiên hãy lấy mặt nạ ra đi !

Giả Thiếu Du nói:

- Muốn tại hạ lấy mặt nạ ra cũng không khó, nhưng trước tiên cô nương phải thành thật trả lời tại hạ mấy câu ...

- Ái chà ! - Thạch Tam Nương kêu lên - Xưa nay chỉ nghe nói Tô tiểu muội làm khó tân lang, chưa từng nghe nói ngược lại ...

Giả Thiếu Du thản nhiên cắt lời nói:

- Nếu cô nương không đồng ý thì thôi vậy !

Thạch Tam Nương vội nói:

- Người còn muốn cho người thì có gì là không muốn, người hỏi đi !

Giả Thiếu Du mỉm cười hỏi:

- Vị Thạch đại gia đó là người như thế nào ?

Thạch Tam Nương trừng mắt nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao ? Lão ta giàu có nhất Kim Lăng ...

- Điều này tại hạ biết, tại hạ muốn hỏi lão ta là vị nào trong võ lâm ?

- Võ lâm ? Có trời mới biết lão ta là vị nào trong võ lâm, nói thật cho người biết nhé, lão ta nhà lớn nghiệp lớn nên sợ có người đoạt sản nghiệp của lão vì vậy lão ta không tiếc vàng bạc mời mấy vị bảo tiêu, biết võ công đến bảo vệ, tựa như Tư Nhất Quý và Thạch Hổ ...

- Thì ra là như vậy, thế còn Thạch Tam Nương thì sao ?

- Ta là đệ tam phòng của lão ...

Giả Thiếu Du cười nói:

- Thạch Tam Nương cũng giỏi giả vờ ngây ngô quá đấy ?

- Thật là lợi hại ! - Thạch Tam Nương chau mày nói - Người thấy ta giống người biết võ công chăng ?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói:

- Thạch Tam Nương, người hỏi là tại hạ !

Thạch Tam Nương gượng cười nói:

- Vậy thì ta nói cho người biết, ta không biết võ công, chẳng qua chỉ có chút nhãn lực hơn người mà thôi, người tin hay không tin ?

Giả Thiếu Du nói:

- Chỉ cần là sự thật thì đương nhiên tại hạ phải tin !

- Đối với người ta còn có thể không nói sự thật sao ?

- Vậy thì tốt, Thạch đại gia có mấy phòng thê thiếp ?

- Biết được thì có ba phòng, còn số không biết được thì chẳng biết là bao nhiêu.

- Sợ rằng không phải là thiếu số ... - Giả Thiếu Du ngừng giây lát rồi nói tiếp - Thạch đại gia không ở trong Thạch gia đại viện à ?

Thạch Tam Nương cười cười nói:

- Người sợ gặp lão ta à ? Yên tâm đi, hôm nay lão ta ở chỗ này, ngày mai lão ta ở chỗ kia, mười ngày nửa tháng may ra mới đến chỗ ta một lần, lão ta không thể ...

Giả Thiếu Du nói:

- Tại sao Thạch Tam Nương chẳng có một nha đầu để sai vặt vậy ?

Thạch Tam Nương phá lên cười rồi nói:

- Bọn nha đầu thật rách việc, thế này sẽ chẳng tiện hơn sao ?

- Thế vị Thạch đại gia đó cũng yên tâm thật à ?

- Không yên tâm cũng phải yên tâm thôi, lão ta đâu để ý đến điều đó làm gì ?

- Nói rất phải, nói rất phải, Thạch Tam Nương, đối trá lẫn nhau, giả điên giả khùng mua ngọc như thế này là đủ rồi nên dừng lại thôi. Tại hạ xin thỉnh giáo Tiểu Thúy Hồng hiện đang ở đâu ?

Thạch Tam Nương hoa dung biến sắc, nhưng nàng liền mỉm cười và nói:

- Xem ra người vẫn khó quên được cô ta !

Giả Thiếu Du nghiêm giọng nói:

- Thạch Tam Nương, tại hạ đã nói rồi đã đến lúc phải dừng lại thôi !

Thạch Tam Nương chau mày nói:

- Vậy trước tiên người hãy nói cho ta biết, Tiểu Thúy Hồng có phải là nhân tình cũ của người không ?

Giả Thiếu Du lắc đầu nói:

- Cô nương hiểu lầm rồi, tại hạ tìm cô ta thay cho một vị bằng hữu !

- Bằng hữu ? Thạch Tam Nương ngạc nhiên hỏi - Là ai vậy ?

Giả Thiếu Du nói:

- Có thể Thạch Tam Nương biết người này, đó là một tay lặn lội ở vùng Tần Hoài Giang - Phu Tử Miếu, tên hắc là Hầu Sơn Phong !

Thạch Tam Nương hơi rung mình, nàng gượng cười và nói:

- Là hắc à, ta có nghe nói người trong thành Kim Lăng đều cho rằng hắc là một tên lưu manh lặn lội kiếm sống nhưng không ai ngờ rằng hắc lại là một đại hiệp khách ẩn cư tại thị ...

Giả Thiếu Du cắt lời nói:

- Nhưng hắc đã bị Tiểu Thúy Hồng hại chết rồi !

Thạch Tam Nương kinh ngạc vội nói:

- Cái gì ? Hắc bị Tiểu Thúy Hồng hại chết rồi à ? Đó là chuyện như thế nào ?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói:

- Chuyện này Thạch Tam Nương phải biết rõ hơn tại hạ chứ !

Thạch Tam Nương bật cười nói:

- Nói vậy người tìm Tiểu Thúy Hồng là để báo thù cho bằng hữu à ?

- Không sai !

- Đáng tiếc là người đã tìm nhầm người rồi, ta và Tiểu Thúy Hồng chẳng có liên quan gì cả !

- Tại hạ không tin hai người giống nhau như vậy mà chẳng có liên quan gì !

- Sự thật là như vậy, người không tin thì ta cũng chẳng biết làm thế nào !

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

- Thôi được, cứ xem như cô nương và cô ta không có liên quan gì, vậy còn chuyện của La gia ở phía tây thành là chuyện như thế nào ?

Thạch Tam Nương ngạc nhiên nói:

- Cái gì là chuyện của La gia ở phía tây thành ?

Giả Thiếu Du nói:

- Đó là chuyện các người muốn cầm chân ta ba ngày tại đây !

Thạch Tam Nương càng ngạc nhiên, nàng nói:

- Người càng nói ta càng không hiểu, cái gì là cầm chân người ba ngày ?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói:

- Vậy thì nói rõ ra một chút, các người bịa đặt dựng chuyện gieo hoạ làm cho La gia nhà tan cửa nát, cầm chân trước ba ngày là khiến ta không thể phân thân cứu trợ ...

Thạch Tam Nương phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Các hạ, người nhầm rồi, nói thật cho người biết nhé, điều đó hoàn toàn là chuyện của ta, người không nhìn thấy sao, một mình ta sống trong Thạch gia đại viện này cô đơn lạnh lẽo biết dường nào ? Tuy không lo ăn mặc nhưng đêm đêm phòng không cô độc, sống những ngày như vậy thì thật là khó chịu vô cùng, vì thế cứ cách ba ngày là ta ra ngoài một chuyến, người biết đấy, thế nào cũng có nam nhân theo đến cửa, sau đó ta tìm mọi cách giữ bọn họ lại ba ngày, không ngờ hôm nay gặp phải người ... - Nói đoạn ngang nhiên cười tình rồi bế khẩu.

Giả Thiếu Du nghe xong thì cười nhạt, nói:

- Thạch Tam Nương, trời sinh cô nương miệng lưỡi hơn người, mấy lời vừa rồi đích thực là không có một chỗ sơ hở, nhưng đáng tiếc là tại hạ không quá hồ đồ, cô nương giả làm Tiểu Thúy Hồng để dẫn dụ tại hạ đến đây, trước khi tại hạ vào Thạch gia đại viện thì cô nương dùng rất nhiều thủ đoạn cao minh để khiến tại hạ cho rằng cô nương là Tiểu Thúy Hồng, chờ đến khi lúc tại hạ vào rồi thì lại phái Tư Nhất Quý dùng lời ràng buộc bắt ngạt tại hạ, mưu đồ cầm chân tại hạ ở đây ba ngày. Thạch Tam Nương, nếu cô nương không có chút quan hệ gì với Tiểu Thúy Hồng thì tuyệt đối không thể biết tại hạ cần tìm cô ta, Thạch gia đại viện cón con này cũng không thể giữ chân tại hạ, đồng thời cô nương cũng chớ ép tại hạ phải xuất thủ với hạng nữ lưu, hiểu chứ ?

Thạch Tam Nương nghe mấy lời này thì hoa dung liên tục biến sắc, nhưng Giả Thiếu Du nói xong thì nàng lập tức bình tĩnh trở lại, nàng mỉm cười và nói:

- Xem ra người là một nhân vật rất giàu tâm trí và thông minh tuyệt đỉnh...

- Quá khen ! - Giả Thiếu Du thản nhiên nói - Chỉ có thể nói rằng, tại hạ không phải là kẻ quá hồ đồ thôi !

Thạch Tam Nương mỉm cười nói:

- Chỉ đáng tiếc người đã là cá cắn câu mắc lưới, không ra được Thạch gia đại viện rồi !

Giả Thiếu Du cũng cười cười, chàng nói:

- Điều này còn phải chờ đến lúc đó thử xem rồi hãy nói, bây giờ đã có cô nương thì hình như tại hạ không cần tìm Tiểu Thúy Hồng nữa rồi. Tại hạ chỉ hỏi một câu nữa, cô nương bị kẻ nào sai khiến, hiện giờ kẻ đó ở đâu, chớp ép tại hạ phải ra tay !

- Có thể ! - Thạch Tam Nương gật đầu nói - Ta có thể nói cho người biết những điều người muốn biết, nhưng người cũng phải cho ta biết một chút về những điều ta muốn biết, người có thật là bằng hữu của Hầu Sơn Phong đó không ?

- Đương nhiên !

- Sợ rằng điều này cũng giống như họ của người ?

- Chuyện thế gian vốn chân chân giả giả, tại hạ cũng học lại câu nói của cô nương, cô nương không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào !

Thạch Tam Nương không nói là tin hay không tin mà quét mục quang nhìn khắp người Giả Thiếu Du rồi nói:

- Người có biết Hầu Sơn Phong là một biến danh của Hạ Hầu Lam ?

Giả Thiếu Du gật đầu nói:

- Đương nhiên là biết !

Thạch Tam Nương mỉm cười nói:

- Hạ Hầu Lam còn không địch lại, liệu người có địch lại không ?

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Tại hạ không nắm chắc, nhưng tại hạ không quan tâm đến điều đó, vả lại đã vì bằng hữu mà xuất lực thì tại hạ cũng không nghĩ nhiều đến mình !

- Nghĩa khí khiến người ta kính phục !

Thạch Tam Nương đưa ngón tay cái lên và nói tiếp:

- Chỉ có điều trừ phi người là Hạ Hầu Lam, nếu không ...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:

- Hạ Hầu Lam đã bị các người hại chết rồi !

Thạch Tam Nương lại mỉm cười, nói:

- Vậy thì tuyệt đối người không thể quản được chuyện này, người nên biết người không nắm chắc thì không thể quản vào chuyện này, bọn ta cũng vậy, nếu không nắm chắc thì bọn ta đã không dẫn dụ người đến Thạch gia đại viện này !

Giả Thiếu Du nói:

- Vậy thì phiền phức rồi, hai bên đều có nắm chắc nên đành phải thử vận khí thôi !

- Thử thì tự nhiên phải thử rồi, chỉ có điều ta rất kỳ quái về một chuyện ...

- Có chuyện gì đáng để Thạch Tam Nương phải lấy làm kỳ quái ?

- Sau khi Hạ Hầu Lam nhảy xuống hồ mấy ngày thì trên Loạn Thạch Sơn có tro tàn của giấy vàng mã và hương tàn, chẳng biết là ai ...

- Chuyện đó chẳng có gì đáng để kỳ quái, là tại hạ đến phúng điếu hấn !

- Là người !

- Không sai, là tại hạ !

Trên môi Thạch Tam Nương lộ vẻ cười khó hiểu, nàng nói:

- Xưa nay bọn ta chưa từng nghe nói Hạ Hầu Lam có vị bằng hữu nào họ Giả, và cũng chẳng biết trong võ lâm xuất hiện một cao thủ họ Giả từ khi nào ?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói:

- Đó là do kiến văn của các người quá nông cạn đấy thôi !

Thạch Tam Nương nói:

- Cứ cho là như vậy, nhưng tại sao người không cho người ta thấy diện mục thật ?

Giả Thiếu Du nói:

- Đó là chuyện của tại hạ, dung mạo xấu xí nên không muốn cho người khác thấy !

Thạch Tam Nương cười nhạt nói:

- Ta thấy dung mạo của người chẳng những không xấu xí, mà cũng anh tuấn tú như Hạ Hầu Lam, họ là họ Giả, lại không muốn cho người ta thấy diện mục thật, thử hỏi làm sao ta không hoài nghi người là Hạ Hầu Lam ?

Giả Thiếu Du ngửa mặt lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Có thuyết nói rằng người chết sống lại chẳng ?

Thạch Tam Nương gật đầu nói:

- Có đấy !

Giả Thiếu Du à một tiếng rồi nói:

- Đó là ai vậy ? Tại hạ cũng muốn nghe chuyện kỳ lạ chưa từng được nghe này !

Thạch Tam Nương mỉm cười nói:

- Người đã là bằng hữu của Hạ Hầu Lam thì không thể gọi là kỳ lạ khi nghe thuyết người chết sống lại !

- Tại hạ hiểu rồi ! - Giả Thiếu Du nói - Cô nương muốn nói đến chuyện giả chết mấy năm trước của Hạ Hầu Lam ?

- Không sai !

- Vậy thì cô nương cũng nên biết, hai chuyện này không giống nhau, trước đây hấn tự giả chết nên đương nhiên có thể sống lại, còn bây giờ hấn bị người ta hại chết, hấn tuyệt đối không thể sống lại nữa !

- Cũng hy vọng là có thể hại chết hắc thật !

Giả Thiếu Du à một tiếng rồi nói:

- Vậy cô nương có thâm thù đại hận gì với hắc à ?

Thạch Tam Nương nói:

- Ta và hắc chẳng có thù hận gì cả !

- Vậy tại sao cô nương muốn hắc phải chết ?

- Cũng không phải ta muốn hắc phải chết !

- Vậy là ai ?

- Ta chỉ có thể nói cho người biết đó là một người khác.

Giả Thiếu Du chau mày hỏi:

- Người đó và Hạ Hầu Lam có thù hận gì ?

Thạch Tam Nương lắc đầu nói:

- Người nên đi hỏi người đó !

Giả Thiếu Du cười nhạt nói:

- Cô nương cho rằng tại hạ sẽ tìm không ra người đó chẳng ?

Thạch Tam Nương nói:

- Có thể tìm ra được người đó thì chẳng phải là càng tốt sao ?

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Tại hạ đã biết người đó là ai rồi, chỉ có điều nhất thời chưa tìm ra mà thôi !

Thạch Tam Nương à một tiếng rồi nói:

- Người đó là ai, người nói thử xem ?

Giả Thiếu Du nói:

- Là hai mẹ con Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh !

Thạch Tam Nương cảm thấy nhẹ người nhưng nàng giả vờ kinh ngạc nói:

- Người ... làm sao người biết ?

Song mục Giả Thiếu Du lấp lánh dị quang, chàng hỏi:

- Tại hạ đoán đúng rồi phải không ?

Thạch Tam Nương kinh ngạc, vội lắc đầu và nói:

- Xưa nay ta chưa từng nghe nói trong võ lâm có một đôi mẹ con như vậy ...

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Nếu tại hạ đoán sai thì sợ rằng cô nương phải thừa nhận còn không kịp, sao lại lắc đầu phủ nhận bỏ qua cơ hội tốt để giả họa cho người khác một cách dễ dàng như vậy ?

Thạch Tam Nương bật cười rồi nói:

- Hảo hán làm thì hảo hán chịu, tại sao phải giá họa cho người ?

Giả Thiếu Du cười nhạt nói:

- Hay cho câu hảo hán làm thì hảo hán chịu, đã vậy thì cô nương nói xem, đó là ai ?

Thạch Tam Nương trầm mặc một lúc rồi nói:

- Người nghĩ là ta sẽ nói sao ?

- Bây giờ tại hạ cũng không cần cô nương nói nữa, chỉ cần cô nương cho biết người đó đang ở đâu thôi ?

- Trừ phi người là Hạ Hầu Lam, nếu không ta không nói !

- Tại sao ?

- Vì nếu người là Hạ Hầu Lam thì bọn ta có thể nghĩ cách giết người một lần nữa, nếu người không phải Hạ Hầu Lam thì giết người phỏng có ích gì ?

Giả Thiếu Du gật đầu nói:

- Nói cũng phải, cứ xem như tại hạ là Hạ Hầu Lam vậy !

Thạch Tam Nương mỉm cười một cách bí hiểm và hỏi:

- Xem như ? Sao lại nói thế ?

Giả Thiếu Du nói:

- Tại hạ là bằng hữu thâm giao của hấn thì có khác gì hấn ?

Thạch Tam Nương cười cười nói:

- Có khác nhiều đấy, hấn có thể gần gũi thân thiết với tình nhân của hấn, còn người không thể làm như vậy đối với tình nhân của hấn, nhưng ... - Nàng cười nhạt rồi nói tiếp - có lẽ người cũng có thể vì ta hoài nghi ...

Giả Thiếu Du nói:

- Điều đó tùy cô nương, nhưng cô nương cũng có thể nghĩ xem, với thủ pháp hại người rất âm hiểm và độc ác của các người thì người ta có được mấy phần hy vọng sống sót ?

- Không cần nghĩ, một phần cũng chẳng có ...

- Đúng vậy ! Thế thì Hạ Hầu Lam làm sao có hy vọng gì sống sót ?

- Vì hấn là Ngọc Diện Du Long Lật Thủ Thần Ma, là đương kim đệ nhất cao thủ, nếu hấn bị hại một lần mà chết thì không thể gọi là đương kim đệ nhất cao thủ !

- Xem ra cô nương đánh giá Hạ Hầu Lam quá cao rồi !

- Đương nhiên ! - Thạch Tam Nương mỉm cười, nói - Thậm chí ta còn xiêu lòng vì hấn, ta thường nghĩ thế này, nếu ta được thân mật với hấn trên giường, một đêm phong lưu rồi chết thì cũng không hối hận !

Thật là một nữ nhân không biết xấu mặt !

Giả Thiếu Du chau mày, nói:

- Đáng tiếc là hắn đã chết, nếu ở dưới hoàng tuyền mà hắn biết được thì chẳng biết cảm tưởng của hắn như thế nào !

Thạch Tam Nương mỉm cười nói:

- Người cho rằng hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào ?

Giả Thiếu Du nói:

- Theo tại hạ thấy thì hắn sẽ lắc đầu cảm thán trước sự suy vi của luân thường đạo lý !

- Vậy sao ? Thế thì hắn không xứng đáng gọi là ma rồi !

- Hắn là thần ma chứ không phải là sắc ma !

- Vậy hắn cùng một kỹ nữ như Tiểu Thúy Hồng suốt ngày quần quăn riết riết trên giường thì có gì là tốt đẹp đâu ?

- Thạch Tam Nương, cô nương là một nữ nhân to gan mà bình sanh tại hạ mới gặp đấy !

- To gan ? Đó là người khách khí đấy thôi ! - Thạch Tam Nương mỉm cười nói - Sao người không nói ra vô sĩ, dâm đẳng, thực ra điều đó cũng không thể trách ta được, ai bảo bọn đại gia các người có quá nhiều thê thiếp nên không chiều cô hết, ai bảo lão ta bỏ ta ở đây cô đơn lạnh lẽo một mình ? Ai bảo ta phải đối diện với một Hạ Hầu Lam phong lưu tuấn tú ?

Giả Thiếu Du vẫn bình thản, chàng mỉm cười nói:

- Cô nương vẫn cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam ?

Thạch Tam Nương nói:

- Nếu người không phải Hạ Hầu Lam thì đó mới là quái sự !

Giả Thiếu Du lại hỏi:

- Có gì là quái sự ?

Thạch Tam Nương nói:

- Ta thừa nhận là Hạ Hầu Lam bị Tiểu Thúy Hồng ngấm hại, mà chuyện này chỉ có bản thân hắn mới biết, nếu người không phải Hạ Hầu Lam thì tại sao người cứ tìm Tiểu Thúy Hồng để báo thù cho hắn ? Lẽ nào người có khả năng cùng hắn âm dương, người quỷ nói chuyện được chăng ?

Điều này đích thực là một sơ hở lớn !

-- o O o --